

til Gavn for Sagerne, at der, idetmindste i alle Sager af nogen Betydning, er et større Antal Voterende. Den ærebe Rigsdagsmand, som jeg sidst nævnte, hentydede ogsaa til, at Forligsvæsenets Omordning i Kjøbenhavn muligvis kunde medføre, at der kunde spares Arbeidskraft for Retten; jeg skal dertil hævde, at, saavidt mig bekjendt, berøves Hof- og Stadsretten ikke just nogen særdeles Arbeidskraft derved, at et af dens Medlemmer er Formand i Forligelsescommissionen i Kjøbenhavn; men forøvrigt skal jeg gjerne slutte mig til den Anskuelse, at en Omordning i den Henseende i og for sig kunde være meget principrigtig, ligesom den ogsaa vilde bringe Forholdene i Kjøbenhavn mere i Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa Sagen er ordnet udenfor Kjøbenhavn.

Sjæbning:

Saa længe vor hele Procedure og Alt, hvad som slutter sig dertil, staaer saaledes ordnet som nu, er det godtgjort, at der er et betydeligt Arbejde paalagt de Assessorer, som ere i Retten, og at man, i Forhold til hvad man ellers kræver af Embedsmænd, kan sige, at de ere stærkere medtagne end de fleste i tilsvarende Stillinger, saa at derved ogsaa paa en vis Maade det Forlangende, der er stillet om en Forsøgelse i Tallet, er retfærdiggjort; men jeg er dog af den Overbeviisning, at det i det Hele taget er et overordentlig svagt Punkt, og at vi ere komne steds mere ind paa at forsøge Besværlighederne ved alle Retsafgjørelserne og ville vedblive dermed endnu en meget lang Tid, inden der foregaaer en anden Ordning. Denne Ordning vil, antager jeg, komme til at afgjøre den Domstols Skjæbne, som her er Tale om; denne Domstol vil efter min Mening slet ikke komme til at bestaa mere, der vil ikke engang blive Noget, som ligner den. Den hele Maade, saaledes at svøbe fraværende Forbrydere ind i en heel Mængde Papir, for saa at tage dem efter deres Værdi, maa, troer jeg, falde bort, og derved ogsaa en stor Mængde af de Anledninger til at have mange voterende Medlemmer i Retterne (Klein: Disse Sager ere kun den mindste Deel!). Det ærebe Medlem siger, at disse kun ere den mindste Deel, men dertil

skal jeg svare, at der dog er en Mængde af saadanne Tilfælde; vi have faaet meddeelt en Riste derover, og ganske vist spille Sager af anden Slags den første Rolle, men imellem de Sager, som spille en stor Rolle, er der en Mængde, som man i det Mindste maa kalde høist ubetydelige. Men jeg indrømmer imidlertid, at med den Retsforfaining, vi nu have, og under de Forhold, vi ere komne ind paa, kan det ikke nægtes, at der for Dieblisset kræves en betydelig Deel af Arbejde af de Mænd, som indtage disse Stillinger. — Hvad Budtjenesten angaaer, saa troer jeg, at man nærmere kommer til at antage det Mobsatte, jeg har den Idee, at det ikke er behørig undersøgt, om disse Bude alene bestjæftige sig med offentlig Arbejde og anvende en ligesaa lang Tid til dette Arbejde, som f. Ex. Postbudene anvende til deres Forretninger; jeg er temmelig overbevist om, at et Postbud for sin Løn præsterer en Tredele mere Arbejde, end Hof- og Stadsretsbudene for Dieblisset præstere for deres, og dersom det forholder sig saa, er der endnu ingen Anledning til at forsøge Antallet af disse Bude. — Hovedspørgsmaalet, som i dette Dieblis foreligger, er det af Justitsministeren stillede Forslag til B. L., at denne Post forhøies med 15000 Rd. Det er allerede udtalt, hvilken Betydning dette Forslag har, nemlig at det paa en bestemtere Maade, end det ellers kunde gøres i dette Dieblis, afgjør et Principspørgsmaal. Der er blevet indvendt derimod, at dette Principspørgsmaal afgjortes gennem Finantsloven; denne Indvending vilde være rigtig, ifald Noget eller Mange her indvendte Noget imod Principet, men i det Dieblis, vi ere komne derhen til, at Alle ansee det for rigtigt, saa kan der ikke være Noget iveien for, at det foreliggende Spørgsmaal, nemlig om der for Fremtiden skal ansættes sportulerende Retsembedsmænd eller Retsembedsmænd med fast Lønning, bliver afgjort i Finantsloven. Det forekommer mig, at der ikke kan være nogen Vanfluelighed derved. Derimod er der en Side af Sagen, som ganske vist kan medføre Vanflueligheder, og det er den, om det Lønningssystem, som nødvendigvis her maa faae en foreløbig Ordning paa enkelte Steder, kan ventes at blive saaledes, at man kan være